

दानियेलको पुस्तक - संख्या एक्काइस

मापमा

Jeff Pippenger

2023-12-16

हामी यशैया अध्याय सत्ताइसको अध्ययन गर्दैछौं, किनकि यसले यशैयाका पछिल्ला अध्यायहरूका लागि प्रसङ्ग स्थापित गर्दछ। ती पछिल्ला अध्यायहरूले उत्तरवर्षालाई सही बाइबलीय विधि भनेर पहिचान गराउँछन्। उक्त विधिलाई, जब चिनिन्छ र प्रयोग गरिन्छ, स्वीकृत भएमा सो अनुरूपको अनुभव उत्पन्न गर्ने भविष्यसूचक सन्देश प्रकट हुन्छ।

सेप्टेम्बर ११, २००१ मा परमेश्वरका पूर्व करारबद्ध जन, अर्थात् सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट जनसमूहमाथि गाइने गीत यो हो कि तिनीहरू परमेश्वरका जनका रूपमा उछिनिँदै गएका छन्, किनकि उहाँको दाखबारीले फलाउनुपर्ने भनी परमेश्वरले अभिप्राय गर्नुभएको फल तिनीहरूले उत्पन्न गरेनन्। यो गीत करारसम्बन्धमा आधारित हुनुपर्ने थियो, जसको प्रतिनिधित्व परमेश्वरले रोप्नुभएको दाखबारीले गरिरहेको थियो, र साथै सन् १८६३ मा तिनीहरूले ठेस लाग्ने ढुङ्गालाई अस्वीकार गरेको कुराले पनि। तिनीहरू सन् १८५६ मा लाओडिसिया बनेका थिए, र सात वर्षसम्म, अथवा “सात पल्ट”, अथवा दुई हजार पाँच सय बीस दिनसम्म, परमेश्वरले प्रवेश खोज्नुभयो, तर सन् १८६३ मा तिनीहरूले उहाँको विरुद्ध ढोका बन्द गरे।

सेप्टेम्बर ११, २००१ देखि, उनीहरूलाई आइतवारको व्यवस्थाको समयमा उहाँको मुखबाट पूर्ण रूपमा उकेलिनुअघि नै गाथाहरूमा बाँधिँदै छन्। सेप्टेम्बर ११, २००१ देखि एडभेन्टवादीलाई गाइने सन्देश लाओडिसियाको सन्देश हो, जुन दाखबारीको सन्देश हो, र त्यसमा त्यो ठेस लाग्ने ढुङ्गा समावेश छ, जसले “देख्” र बहुमूल्य पत्थरको “स्वाद लिन” इन्कार गर्ने जोकोहीलाई चकनाचूर पार्छ। यशैयाको उक्त खण्डमा लाओडिसियाहरूलाई दिइएको प्रतिज्ञा यो हो कि यो अन्तिम चेतावनी स्वीकार गर्न रोज्ने कुनै पनि एडभेन्टवादीसँग अझै पनि ख्रीष्टको “शक्ति समाल्ने” समय छ, ताकि तिनीहरूले ख्रीष्टसँग “मेलमिलाप गर्न सकून्,” किनकि ख्रीष्ट अझै पनि तिनीहरूसँग “मेलमिलाप गर्न” इच्छुक हुनुहुन्छ। तर मध्यरातको पुकारमा, चाँडै आउन लागेको आइतवारको व्यवस्थाभन्दा ठीक अघि, त्यो अवसर सदाका लागि समाप्त हुन्छ।

सेप्टेम्बर ११, २००१ मा आरम्भ भएको समयावधिमा परमेश्वरले ती मानिसहरूलाई, जो “पहिले कुनै प्रजा थिएनन्”, “सुख्खा भूमिबाट उम्रेको जरा” लाई “जरा गाड्ने”, “फूलन र पलाउन, अनि संसारको सतहलाई फलले भरिदिन” प्रतिज्ञा गर्नुभयो। यिशैको जरालाई फूलन र पलाउन गराउने कुरा पछिल्लो वर्षा हो, किनकि जो जरा फूलन र पलाउनुपर्ने हो, त्यो भविष्यवाणीअनुसार उठाइने ध्वज हुन नियत गरिएको छ, र त्यो ध्वज नै यिशैको जरा हो।

अनि त्यस दिन यिशैको एउटा मूल हुनेछ, जो जनताहरूका निम्ति ध्वजझैँ खडा हुनेछ; जातिजातिहरूले त्यसैलाई खोज्नेछन्; र उहाँको विश्राम महिमाय हुनेछ। यशैया ११:१०।

पछिल्लो वर्षाले ११ सेप्टेम्बर २००१ देखि यिशैको मूललाई फूलन र कोपिला हाल्न लगायो, र चाँडै आउने आइतबारको व्यवस्थाको समयमा त्यो मूलले सारा पृथ्वीलाई फलले भरिदिनेछ। यशैया अध्याय सत्ताइसमा उल्लिखित आइतबारको व्यवस्था त्यही क्रमिक इतिहास हो, जुन दानियेलको पुस्तकका अध्याय एकदेखि तीनमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ। तेस्रो धिक्कारको इस्लामको विमोचन र त्यसपछि तुरुन्तै लगाइएको नियन्त्रणसँगै, जब ११ सेप्टेम्बर २००१ मा राष्ट्रहरू क्रोधित भए, तब पछिल्लो वर्षा छर्किन आरम्भ भयो।

“यहाँ उल्लेख गरिएको ‘त्यो सङ्कटकालको आरम्भ’ ले त्यो समयलाई जनाउँदैन जब विपत्तिहरू खन्याइन् थालिनेछन्, तर तिनलाई खन्याइनुअघि ठीक त्यसको केही समयअघिको अवधिलाई जनाउँछ, जब ख्रीष्ट

पवित्रस्थानमा हुनुहुन्छ। त्यस समयमा, जब मुक्तिको काम समाप्तिर्तर्फ बढिरहेको हुनेछ, पृथ्वीमा सङ्कट आउँदै हुनेछ, र राष्ट्रहरू क्रोधित हुनेछन्, तैपनि तिनीहरू यसरी रोकिइरहनेछन् कि तेस्रो स्वर्गदूतको काममा बाधा नपरोस्। त्यस समयमा 'पछिल्लो वर्षा,' अथवा प्रभुको उपस्थितिबाट आउने ताजगी, तेस्रो स्वर्गदूतको चर्को पुकारलाई सामर्थ्य दिन र सन्तहरूलाई त्यस अवधिमा स्थिर उभिन तयार पार्न आउनेछ, जब अन्तिम सात विपत्तिहरू खन्याइनेछन्।" Early Writings, 85.

यस खण्डमा सिस्टर ह्वाइटले मुक्ति अझै खुला रहेको छोटो अवधिको स्पष्टीकरण गरिरहनुभएको छ। उहाँले सम्बोधन गरिरहनुभएको "संकटका समय" त्यो महान् संकटकालभन्दा भिन्न छ, जो अनुग्रहको अवधि पूर्णतः बन्द हुँदा आरम्भ हुन्छ। एडभेन्टादमा यसलाई, माइकल उठ्नुहुँदा आरम्भ हुने महान् संकटकालसँग सम्बन्धित अर्थमा, उचित रूपमा "संकटको सानो समय" भनेर उल्लेख गरिन्छ। "संकटको सानो समय" ले चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थसँगै राष्ट्रिय विनाश प्रारम्भ हुने अवधिलाई जनाउँछ, र अनुग्रहको अवधि बन्द नहुँदासम्म निरन्तर रहन्छ।

११ सेप्टेम्बर, २००१ देखि सन्डे कानुनसम्मको इतिहासमा, एडभेन्टादको अन्तिम शुद्धीकरण र न्याय "छर्काइ" भइरहेका पछिल्ला वर्षाको समयमा घटिरहेको रूपमा चित्रित गरिएको छ। त्यो अवधि, जब पछिल्लो वर्षा—जो "ताजगी" पनि हो—"छर्काइ"को रूपमा आरम्भ हुन्छ, तर सन्डे कानुनमा पूर्ण उँडेलाइसम्म प्रगति गर्छ। त्यस अवधिमा, जुन तेस्रो हायको इस्लामले राष्ट्रहरूलाई क्रोधित तुल्याउँदा आरम्भ हुन्छ, पछिल्लो वर्षा पर्न थाल्छ, र कतिपयले पछिल्लो वर्षालाई चिन्छन् र ग्रहण गर्छन्, तर कतिपयले पछिल्लो वर्षालाई चिन्दैनन्। कतिपयले केही भइरहेको छ भन्ने चिन्छन्, तर त्यो के हो भन्ने बुझ्दैनन्, र त्यसको विरुद्ध आफूलाई कडा बनाउँछन्।

"धेरैले ठूलो परिमाणमा अगिल्लो वर्षा ग्रहण गर्न असफल भएका छन्। परमेश्वरले यसरी तिनीहरूका लागि उपलब्ध गराउनुभएका सबै लाभहरू तिनीहरूले प्राप्त गरेका छैनन्। तिनीहरू आशा गर्छन् कि यो अभाव पछिल्लो वर्षाद्वारा पूरा गरिनेछ। जब अनुग्रहको सबैभन्दा धनी प्रशस्तता प्रदान गरिनेछ, तब तिनीहरूले त्यसलाई ग्रहण गर्न आफ्ना हृदयहरू खोल्ने अभिप्राय राख्छन्। तिनीहरू एक भयानक भूल गरिरहेका छन्। परमेश्वरले आफ्नो ज्योति र ज्ञान प्रदान गरेर मानव हृदयमा आरम्भ गर्नुभएको काम निरन्तर अगाडि बढिरहनुपर्छ। प्रत्येक व्यक्तिले आफ्नो व्यक्तिगत आवश्यकतालाई महसुस गर्नुपर्छ। हृदयलाई हरेक अशुद्धताबाट रित्तो पारिनुपर्छ र आत्माको वासका लागि शुद्ध पारिनुपर्छ। पापको स्वीकार र त्यागद्वारा, उत्कट प्रार्थना र आफूलाई परमेश्वरमा समर्पित गर्नेद्वारा, प्रारम्भिक चेलाहरूले पेन्तिकोसको दिन पवित्र आत्माको उण्ड्याइको लागि आफूलाई तयार पारेका थिए। अहिले पनि त्यही काम, केवल अझ ठूलो मात्रामा, गरिनुपर्छ। त्यसबेला मानवीय साधनले केवल आशीर्वादको याचना गर्नुपर्थ्यो, र प्रभुले उसको विषयमा काम सिद्ध गर्नुहुनेछ भनी प्रतीक्षा गर्नुपर्थ्यो। काम सुरु गर्ने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ, र उहाँले आफ्नो काम पूरा गर्नुहुनेछ, मानिसलाई येशू ख्रीष्टमा सिद्ध बनाउँदै। तर अगिल्लो वर्षाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको अनुग्रहको कुनै उपेक्षा हुनुहुँदैन। केवल तिनीहरूले मात्र अझ ठूलो ज्योति पाउनेछन् जो आफूले पाएको ज्योति अनुसार जीवन बिताइरहेका छन्। यदि हामी सक्रिय इसाई सद्गुणहरूको अभिव्यक्तिमा दिनहुँ अग्रसर भइरहेका छैनौं भने, पछिल्लो वर्षामा पवित्र आत्माका प्रकटताहरूलाई हामी चिन्न सक्नेछैनौं। त्यो हाम्रो वरिपरिका हृदयहरूमा परिरहेको हुन सक्छ, तर हामी त्यसलाई न त छुट्याउन सक्नेछौं न ग्रहण गर्न सक्नेछौं।" Testimonies to Ministers, 506, 507.

उत्तर वर्षा अहिले परिरहेको छ, र त्यस्ता मानिसहरू छन् जसले यसलाई चिन्छन् र यसैले यसलाई ग्रहण गर्छन्; अनि त्यस्ता पनि छन् जसले यसलाई चिन्दैनन्, र यसैले यसलाई ग्रहण गर्दैनन्। उत्तर वर्षा ग्रहण गरिनका लागि यसलाई चिन्नु अनिवार्य छ। उत्तर वर्षा केवल एउटा अनुभव मात्र होइन; यो एउटा यस्तो अनुभव हो, जो एउटा सन्देशद्वारा उत्पन्न हुन्छ; तर त्यो सन्देश सही पद्धति अपनाइएर त्यसलाई स्थापित गरिँदा मात्र ग्रहण गर्न सकिन्छ। उत्तर वर्षाको सन्देशलाई स्थापित गर्ने पद्धतिलाई नचिनी, दानियल र प्रकाशको पुस्तकहरूमा प्रस्तुत राज्यहरूको उदय र पतनमा प्रतिनिधित्व गरिएका भविष्यसूचक शिक्षाहरूलाई बुझ्नु प्रायः असम्भव हुन्छ।

संसारका निम्ति उचालिएको ध्वजलाई यशैयाले "यिशैको मूल" भनी चिनाउँछन्, र सत्ताइसौं अध्यायमा "याकूबबाट आउनेहरू" "जरा हाल्छन्।" जो "यिशैको मूल" हुन्, तिनीहरूलाई त्यहाँ "इसाएल" भनेर पनि चिनाइएको छ, र

तिनीहरू नै पहिले फुल्छन् र कोपिला लाग्छन्, अनि त्यसपछि संसारलाई फलले परिपूर्ण पार्छन्। प्रकृतिका नियमहरूले अगमवाणीका नियमहरूको खण्डन गर्दैनन्, किनकि प्रकृति र अगमवाणी दुवै उत्पन्न गर्ने व्यवस्था-दाता एउटै हुनुहुन्छ। कुनै बिरुवाले फल फलाउनुअघि, कोपिलाबाट प्रकट भएझैं, पहिला त्यसको सुप्तावस्थाबाट बाहिर निस्कनु आवश्यक हुन्छ, र त्यसपछि फूल फुल्छ। “यिशैको मूल” भएको आत्मिक इसाएलले वर्षाको क्रमिक उँडेलाइ प्राप्त गर्दछ। यो “छर्काइ” बाट आरम्भ हुन्छ र ध्वजद्वारा प्रस्तुत गरिएको फलले संसार भरिँदा पूर्ण उँडेलाइमा पुग्छ।

यशैया अध्याय सत्ताइसमा वर्षाको छर्काइको आरम्भिक बिन्दु कलिले “टुसा पलाउँदा” हुने रूपमा चित्रित गरिएको छ। जब ती प्रथम पटक “टुसा पलाउँछन्,” तब वर्षा “परिमाणानुसार” खन्याउँदै गरेको रूपमा चिनिन्छ। “परिमाणानुसार, जब त्यसले टुसा पलाउँछ।” सेप्टेम्बर ११, २००१ मा पछिल्ला वर्षाको छर्काइ “परिमाणानुसार” खन्याइन् थाल्यो, किनकि त्यस समयमा गहुँ र सामा, अथवा बुद्धिमान् र मूर्ख, अझै पनि एकसाथ मिसिएका थिए।

“परमेश्वरका आत्माको महान् खन्याइ, जसले आफ्नो महिमाद्वारा सारा पृथ्वीलाई उज्यालो पार्छ, तबसम्म आउनेछैन जबसम्म हामीसँग त्यस्ता प्रबुद्ध मानिसहरू हुँदैनन्, जसले अनुभवद्वारा परमेश्वरसँग सहकर्मी हुनुको अर्थ के हो भन्ने जान्दछन्। जब हामी ख्रीष्टको सेवामा पूर्ण, समग्र हृदयले समर्पित हुन्छौं, तब परमेश्वरले आफ्ना आत्माको असीम खन्याइद्वारा त्यस तथ्यलाई स्वीकार गर्नुहुनेछ; तर जबसम्म मण्डलीको सबैभन्दा ठूलो भाग परमेश्वरसँग सहकर्मी हुँदैन, तबसम्म यो हुनेछैन। जब स्वार्थ र आत्म-भोग यति प्रकट हुन्छन्, जब यस्तो आत्मा प्रबल हुन्छ, जुन शब्दमा व्यक्त गरिएमा केनको त्यो उत्तर प्रकट गर्नेथियो,—‘के म मेरा भाइको रक्षक हुँ?’—तब परमेश्वरले आफ्ना आत्मा खन्याउन सक्नुहुन्न। यदि यस समयको सत्यले, यदि चारैतिर घना बन्दै गएका ती चिन्हहरूले, जसले सबै कुराको अन्त्य नजिकै आइपुगेको छ भनी साक्षी दिन्छन्, सत्यलाई जान्ने दावा गर्नेहरूको सुतिरहेको शक्ति जागृत पार्न पर्याप्त हुँदैनन् भने, तब चम्किरहेको ज्योतिसँग अनुपातिक अन्धकारले यी आत्माहरूलाई ढाक्नेछ। अन्तिम हिसाबको महान् दिनमा तिनीहरूले आफ्नो उदासीनताको निम्ति परमेश्वरसमक्ष प्रस्तुत गर्न सक्ने कुनै पनि बहानाको आभाससमेत हुनेछैन। तिनीहरूले परमेश्वरको वचनको पवित्र सत्यको ज्योतिमा किन जीवित रहेनन्, किन हिँडेन र किन काम गरेनन्, र यसरी आफ्नो चालचलन, आफ्नो सहानुभूति, र आफ्नो जोशद्वारा पाप-अन्धकारमय संसारसमक्ष सुसमाचारको शक्ति र वास्तविकतालाई खण्डन गर्न नसकिने कुरा किन प्रकट गरेनन् भन्ने विषयमा प्रस्तुत गर्नका लागि कुनै कारण हुनेछैन।” Review and Herald, July 21, 1896.

यशैया सत्ताइसले पछिल्लो वर्षाको उँडेलाइको आरम्भको इतिहासलाई चिन्हित गर्दछ, जब जरा सुक्खा जमिनबाट टुसाउँछ, र त्यसपछि पृथ्वी फलले परिपूर्ण नहोउन्जेलसम्मको सम्पूर्ण क्रमलाई पनि। यस अध्यायले यो चिन्हित गर्दछ कि “नापमा, जब त्यो अंकुरित हुन्छ, तब तिमी त्यससँग वादविवाद गर्नेछौं।” जब पछिल्लो वर्षा “छर्काइ”को रूपमा नापिँदै हुन्छ, सिस्टर ह्याइटले भन्छिन् कि पछिल्लो वर्षा, “हाम्रो चारैतिरका हृदयहरूमा परिरहेको हुन सक्छ, तर हामीले त्यसलाई न त चिन्न सक्नेछौं, न त ग्रहण नै गर्नेछौं।”

यस प्रकार उनी त्यस्तो एक मण्डलीलाई संकेत गर्छिन् जुन वर्षाको झर्नु पहिचान गर्नेहरू र त्यसलाई नपहिचान गर्नेहरू दुवैसँग मिश्रित छ। अघिल्लो अंशमा उनले यो देखाउँछिन् कि जब परमेश्वरले पछिल्लो वर्षा असीमित रूपमा खन्याउनुहुन्छ, त्यसले बुद्धिमान् र मूर्ख कुमारीहरूको मिश्रण अब बाँकी रहँदैन भन्ने कुरा चिन्हित गर्छ, यसो भन्दै: “जब हामी ख्रीष्टको सेवामा पूर्ण, सर्वाङ्गीण हृदयसमर्पण गर्छौं, तब परमेश्वरले आफ्ना आत्माको असीमित खन्याइद्वारा त्यस तथ्यलाई स्वीकार गर्नुहुनेछ; तर मण्डलीको अधिकांश भाग अझै परमेश्वरसँग सहकर्मी नभएसम्म यो हुनेछैन।”

मण्डलीको ठूलो भाग, अर्थात् मण्डलीको बहुमत, मत्ती पच्चीसमा मूर्ख कुमारीहरूका रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि बाइबलीय रूपमा “धेरै” बोलाइएका हुन्छन् तर “थोरै” चुनिएका हुन्छन्। बुद्धिमत्ती र मूर्खहरूलाई, चाँडै आउने आइतबारको व्यवस्थाभन्दा अधिको मध्यरातको संकटमा, परमप्रबन्धद्वारा अलग पारिन्छ। यस पृथक्करणले त्यस्तो प्रजा उत्पन्न गर्छ, जसले त्यसपछि पछिल्लो वर्षामा आत्माको पूर्ण उँडेलाइ ग्रहण गर्न सक्छ र “एकै दिनमा जन्मिने जाति” बन्छ। तब यिशैको मूललाई झण्डाका रूपमा उठाइनेछ र त्यसले संसारलाई फलले परिपूर्ण पार्नेछ।

यशैया अध्याय २७ ले यो पहिचान गराउँछ कि जब पछिल्लो वर्षा “नापमा” खन्याउन थालियो, सेप्टेम्बर ११, २००१ मा, “तपाईं त्यससँग विवाद गर्नुहुनेछ।” “नापमा, जब त्यो उम्रेर निस्कन्छ, तपाईं त्यससँग विवाद गर्नुहुनेछ।” सेप्टेम्बर ११, २००१ को घटना संसार र कलीसियामा तुरुन्तै विवादको विषय बन्यो। यही दिनसम्म—बीस वर्षभन्दा बढी समय बितिसक्दा पनि—ती घटनाहरूलाई कुनै प्रकारको वैश्वीकरणवादी षड्यन्त्रको सट्टा इस्लामको कार्य ठहर गर्नुपर्ने विषयमा अझै पनि तर्क-वितर्कहरू भइरहेका छन्। पछिल्लो वर्षाको छर्काइको आगमनसँग सम्बन्धित विवाद सेप्टेम्बर ११, २००१ मा सुरु भयो, तर संसारमा चलाइँदै आएका विवादहरू परमेश्वरको भविष्यसूचक वचनमा पहिचान गरिएको “विवाद” होइनन्। यो विवाद निम्नलिखित जस्ता भविष्यवाणीहरूको बारेमा हो।

“एक अवसरमा, जब म न्युयोर्क सहरमा थिएँ, रातको समयमा मलाई स्वर्गतर्फ तलामाथि तला थपिँदै उभिरहेका भवनहरू हेर्न बोलाइयो। यी भवनहरू आगोले नजल्ने भनी प्रत्याभूत गरिएका थिए, र ती तिनका मालिकहरू तथा निर्माणकर्ताहरूको महिमा गर्नका लागि निर्माण गरिएका थिए। ती भवनहरू अझै उच्च र अझै उच्च उठ्दै गए, र तिनमा सबैभन्दा महँगा सामग्री प्रयोग गरिए। यी भवनहरूका स्वामीहरूले आफैलाई यस्तो प्रश्न सोधिरहेका थिएनन्: ‘हामी कसरी परमेश्वरको सर्वोत्तम रूपमा महिमा गर्न सक्छौं?’ प्रभु तिनीहरूका विचारमा हुनुहुन्थेन।”

“मैले सोचें: ‘हाय, यदि यसरी आफ्ना साधनहरू लगानी गर्नेहरूले आफ्नो चालचलनलाई परमेश्वरले जस्तै देख्न सक्थे त! तिनीहरू भव्य भवनहरू थुपारिरहेका छन्, तर ब्रह्माण्डका शासकको दृष्टिमा तिनीहरूको योजना र अभिकल्प कति मूर्खतापूर्ण छ। तिनीहरूले हृदय र मनका सबै शक्तिसहित कसरी परमेश्वरको महिमा गर्न सकिन्छ भनेर अध्ययन गरिरहेका छैनन्। तिनीहरूले यस कुरालाई, अर्थात् मानिसको पहिलो कर्तव्यलाई, दृष्टिबाट गुमाइसकेका छन्।”

“जब यी अग्ला भवनहरू निर्माण हुँदै गए, तिनका मालिकहरू महत्वाकांक्षी घमण्डसाथ यसमा आनन्दित भए कि तिनीहरूसँग आफ्नो स्वार्थसन्तुष्टिका लागि र आफ्ना छिमेकीहरूको ईर्ष्या जगाउन प्रयोग गर्ने धन थियो। यसरी तिनीहरूले लगानी गरेको धनको धेरै अंश जबर्जस्ती असुली गरेर, गरीबहरूलाई निचोरेर प्राप्त गरिएको थियो। तिनीहरूले बिर्सिए कि स्वर्गमा प्रत्येक व्यापारिक कारोबारको लेखा राखिन्छ; हरेक अन्यायी लेनदेन, हरेक छलपूर्ण कर्म, त्यहाँ अभिलेखित छ। समय आउँदैछ जब मानिसहरू आफ्नो छलकपट र उद्वण्डतामा यस्तो बिन्दुसम्म पुग्नेछन् जुन प्रभुले तिनीहरूलाई पार गर्न दिनुहुनेछैन, र तिनीहरूले सिक्नेछन् कि यहीवाको सहनशीलताको पनि एक सीमा छ।”

“त्यसपछि मेरो सामु जे दृश्य प्रकट भयो, त्यो आगलागीको भयावह सङ्केत थियो। मानिसहरूले अग्ला र कथित रूपमा अग्निरोधी भवनहरूतर्फ हेरेर भने: “यी त पूर्णतः सुरक्षित छन्।” तर ती भवनहरू मानौं अलकतारले बनेका भएझैं भस्म भए। विनाश रोक्न अग्निनिवारक यन्त्रहरूले केही पनि गर्न सकेनन्। दमकलकर्मीहरू ती यन्त्रहरू सञ्चालन गर्न असमर्थ भए।” Testimonies, volume 9, 12, 13.

११ सेप्टेम्बर, २००१ पछि तुरुन्तै एड्भेन्टिस्ट मण्डलीले यस्ता खण्डहरू संसारबाट लुकाउन खोज्यो। यो न्युयोर्क सिटीबारे, र अग्निनियन्त्रक गाडीहरूले त्यसपछि फैलिएका आगलागीहरू रोक्न नसकेका ती अत्यन्तै अग्ला भवनहरूबारे नभएको कसरी हुन सक्थ्यो? एड्भेन्टिस्ट मण्डलीले एक अगमवक्त्रीद्वारा लिखित भएको भनी स्वीकार गर्ने लेखनहरूबाट लिइएको यस्तो खण्ड, त्यस्तो पूर्तिपछि पनि, घरका छानाबाट किन घोषणा नगरिनुपर्ने?

पछिल्लो वर्षाको छर्काइको आगमन, जसले भविष्यवाणीगत “विवाद” को आगमनलाई चिह्नित गर्दछ, त्यसैले एडभेन्टवादको अन्तिम विद्रोहलाई पनि पहिचान गराउँछ, किनकि त्यहीँ उनीहरूले आफूहरूले अवशेषका निम्ति भविष्यवक्त्री भनी पहिचान गरेकी व्यक्तिका स्पष्ट र सरल वचनहरूलाई पूर्णरूपमा अस्वीकार गर्छन्।

“शैतान ... निरन्तर झूटो कुरालाई अघि सार्दै—मानिसहरूलाई सत्यबाट टाढा लैजान प्रयत्न गरिरहेको छ। शैतानको अन्तिमतम छल यही हुनेछ कि परमेश्वरको आत्माको साक्षीलाई निष्प्रभावी तुल्याइदिनेछ। ‘जहाँ दर्शन हुँदैन, त्यहाँ मानिसहरू नष्ट हुन्छन्’ (हितोपदेश 29:18)। शैतानले साँचो साक्षीमाथि परमेश्वरका अवशिष्ट

जनहरूको भरोसा डगमग्याउन चतुरतापूर्वक, विभिन्न तरिकाहरूमा र विभिन्न माध्यमहरूद्वारा काम गर्नेछ।”

“साक्ष्यहरूको विरुद्धमा शैतानी प्रकृतिको एउटा घृणा भड्काइनेछ। शैतानका कार्यहरू तिनप्रतिको मण्डलीहरूको विश्वासलाई डगमग्याउने हुनेछन्, किनकि यदि परमेश्वरका आत्माका चेतावनीहरू, हप्कीहरू, र सल्लाहहरू पालन गरिए भने, शैतानले आफ्ना छलहरू भित्र्याउन र प्राणहरूलाई आफ्ना भ्रमहरूमा बाँधेर राख्न त्यति स्पष्ट बाटो पाउन सक्दैन।” Selected Messages, book 1, 48.

गहुँ र जङ्गली घाँस दुवैलाई भविष्यसूचक रूपमा बाँध्ने कार्य ११ सेप्टेम्बर २००१ मा भविष्यवाणीको आत्मविरुद्धको विद्रोहसँगै आरम्भ भयो, जसले १८६३ मा बाइबलविरुद्ध सुरु भएको क्रमिक विद्रोहको समापनलाई चिह्नित गर्‍यो।

“हामी, एक जनसमूहको रूपमा, पृथ्वीका सबै अन्य जनहरूभन्दा अग्रिम सत्य भएको दाबी गर्छौं। तब हाम्रो जीवन र चरित्र त्यस्तो विश्वाससँग सामञ्जस्यमा हुनुपर्छ। त्यो दिन अब हामीमाथि आइसकेको छ, जब धर्महरू स्वर्गीय भण्डारका लागि बहुमूल्य अन्नझैँ मुठाहरूमा बाँधिनेछन्, जबकि दुष्टहरू चाहिँ सामाझैँ अन्तिम महान् दिनका आगोहरूका लागि बटुलिनेछन्। तर गहुँ र सामा ‘कटनी नभएसम्म सँगसँगै बढ्छन्।’” Testimonies, volume 5, 100.

एडभेन्टवाडले कसरी निम्नलिखित उक्तिलाई उपेक्षा गर्न सक्थ्यो, जसले प्रत्यक्ष रूपमा भन्दछ कि जब यी भवनहरू ढले, तब प्रकाश १८:१-३ पूरा हुनेछ?

“अब के यो वचन आएको छ कि मैले यस्तो घोषणा गरेकी छु कि न्यु योर्क ज्वारीय छालद्वारा बहाइनेछ? यो मैले कहिल्यै भनेकी छैन। मैले यति भनेकी छु, जब मैले त्यहाँ एकपछि अर्को तला थपिँदै गरेका ती विशाल भवनहरूलाई हेरेँ, ‘प्रभु पृथ्वीलाई अत्यन्त हल्लाउन उठ्नुहुँदा कस्ता भयानक दृश्यहरू देखा पर्नेछन्! तब प्रकाश 18:1-3 का वचनहरू पूरा हुनेछन्।’ प्रकाशको अठारौँ अध्यायको सम्पूर्ण भाग पृथ्वीमाथि आउन लागेको कुराको चेतावनी हो। तर न्यु योर्कमाथि विशेष रूपमा के आउन लागेको छ भन्ने विषयमा मलाई कुनै विशेष प्रकाश छैन, केवल यति मात्र म जान्दछु कि कुनै दिन त्यहाँका ती महान् भवनहरू परमेश्वरको शक्तिको घुमाइ र उलटफेरद्वारा ढालिनेछन्। मलाई दिइएको प्रकाशबाट म जान्दछु कि संसारमा विनाश छ। प्रभुबाट एक वचन, उहाँको सामर्थी शक्तिको एक स्पर्श, र यी विशाल संरचनाहरू पतन हुनेछन्। यस्ता दृश्यहरू देखा पर्नेछन्, जसको भयावहता हामी कल्पना गर्न सक्दैनौं।” Review and Herald, July 5, 1906.

हामी यहाँ सम्बोधन गरिरहेको विषय यी पदहरू ११ सेप्टेम्बर, २००१ मा पूरा भए कि भएनन् भन्ने होइन, किनकि तिनीहरू निःसन्देह पूरा भए; तर हामीले सम्बोधन गर्न खोजिरहेको विषय त्यो समयदेखि आरम्भ भएको “बहस” हो। त्यो बहस सही वा गलत पद्धतिशास्त्रको विषयमा थियो। एडभेन्टिस्ट कलीसियाले १८६३ मा विलियम मिलरका भविष्यवाणी-व्याख्याका चौध नियमहरूको अस्वीकार आरम्भ गर्‍यो, र अहिले तिनीहरू यस अवस्थामा पुगेका छन् कि एडभेन्टिस्ट धर्मशास्त्रीहरूले लेखेको बाइबलीय अध्ययनको कुनै पुस्तक तपाईं किन्न सक्नुहुन्न, जुन धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवाद र रोमन क्याथोलिकवादका धर्मशास्त्रीहरूद्वारा बारम्बार अनुमोदित गरिएको नहोस। १८६३ देखि २००१ सम्म, र आजसम्म पनि, मूलतः विलियम मिलरका भविष्यवाणी-व्याख्याका नियमहरूले प्रतिनिधित्व गरेको पद्धतिशास्त्रलाई रोमन क्याथोलिकवाद र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादको पद्धतिशास्त्रका निम्ति एकातिर पन्छाइयो। प्रकाश १८ अध्याय, पद १ देखि ३, पूरा हुँदा आरम्भ भएको भविष्यसूचक “बहस” साँचो वा झूटो पद्धतिशास्त्रको विषयमा थियो।

हामी यशैयाहको सत्ताइसौँ अध्यायको “विवाद” सम्बन्धी हाम्रो विचारलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“हामीले आफैंका लागि जान्नुपर्छ कि मसीही धर्म केबाट निर्मित हुन्छ, सत्य के हो, हामीले प्राप्त गरेको विश्वास के हो, बाइबलका नियमहरू के हुन्—ती नियमहरू जो हामीलाई सर्वोच्च अधिकारबाट दिइएका छन्।” The 1888 Materials, 403.